

Meer dan honderd jaar RKSV Mierlo-Hout

Door: Marinus van den Elsen, foto's: archief RKSV Mierlo-Hout, internet.

In 2019 werd het honderdjarig jubileum van RKSV Mierlo-Hout uitgebreid gevierd. Dat het zo'n succesvolle voetbalclub zou worden konden oprichters Marinus Ketelaars en Tidder van der Burgt niet bevroeden. In het begin van de vorige eeuw was voetbal, naast het wielrennen, een opkomende sport. Zo kwamen de beide jongens op het idee om een voetbalclub op te richten. Het was 20 januari 1919 en zij kwamen, amper dertien jaar oud, net van de lagere school.

Jongensclubje wordt echte voetbalvereniging

Marinus Ketelaars en Tidder van der Burgt bedachten de naam 'Concordia' voor de voetbalclub, wat 'eendracht' betekend. Er werden al gauw medestanders gevonden die allen niet ouder waren dan vijftien jaar. De contributie bedroeg 2 cent per week en er werd gespeeld op gewone werkmanschoenen met een gummi-bal.

Marinus en Tidder vulden elkaar goed aan. Waar Marinus voetbaltalent en leiderschap bezat, kon Tidder bogen op een prima financieel inzicht. Samen met andere jongens van het eerste uur zoals Willem van den Heuvel, Jan Leijten en Frits Ketelaars werd de moeilijke begintijd overbrugt. Spoedig kon er een bestuur gevormd worden; Piet Wasser werd voorzitter, zijn broer Jac secretaris en Willem van den Heuvel beheerde het schaarse geld. Al in

De oprichters Marinus Ketelaars (l) en Tidder van der Burgt.

Beeldmerk toen en nu.

april 1919 kon met twee elftallen gespeeld worden en de gummi-bal werd ingeruild voor een echte lederen voetbal. De maand daarop huurde de club haar eerste veld van Woningbouwvereniging Mierlo-Hout. Zo konden er eindelijk thuiswedstrijden

gespeeld worden tegen 'Napoleon' uit Helmond en een andere plaatselijke clubs als 'Quick-step' en 'de Ruijter'.

Vooroorlogse voetbalschoenen en bal.

Omslag van het jubileumboekje ter gelegenheid van het tienjarig bestaan.

Het eerste sportieve succes:

Bisschopsbeker

Men speelde 2^e klasse in de competitie van de R.K.F. (Rooms-Katholieke Federatie), afdeling Helmond. Om registratie bij de R.K.F. mogelijk te maken moest de naam 'Concordia' veranderd worden. In oktober 1924 werd de vereniging daarom R.K.V.V. 'Mierlo-Hout'. In het seizoen 1926-1927 schreef Mierlo-Hout zich in voor de zogenaamde Bisschopsbeker, waaraan ook door 1^e klassers werd deelgenomen. Het was in

Het 1^e elftal dat in 1928 de Bisschopsbeker won. Staande v.l.n.r.: Janus van de Laar (reserve), Piet Meulendijks, Wim Klaassen, Sjef Schuurs, Marinus Ketelaars, Antoon van Diepen, Wim van Veghel (scheidsrechter), gehurkt v.l.n.r.: M. Timmers, Harrie Heldens, Jan Ketelaars, Jan Meulendijks en Jan Timmers.

feite de tegenhanger van de KNVB-beker. Tot ieders verrassing bereikte Mierlo-Hout de halve finale. Hierin werd niet verloren van 1^e klasser 'Vitesse' uit Genneep. Het seizoen daarop werd opnieuw meegetreden om de Bisschopsbeker. Deze

keer bereikte het 1^e elftal de finale! De wedstrijd werd gespeeld in Tilburg en knap gewonnen van 'Victoria' Afferden met 3-2. De prachtige beker ging, voor een jaar, mee naar Mierlo-Hout.

Van hot naar her

Al in augustus 1919 moest er gezocht worden naar een ander veld. Dit werd een terrein bij de Houtse Barrier. Het moest nog wel door de clubleden geëgaliseerd worden, tientallen boomstronken werden verwijderd en sloten en greppels werden gedempt. Toen dit karwij geklaard was, moest er alweer verkast worden. De verhuizing in oktober 1919 naar het heiveldje van J. Klomp bij het Eindhovens Kanaal was al een hele verbetering al waren de beide doelen nog steeds van eigen fabricaat, gemaakt van jonge boomstammen. Het clubhuis was bij de weduwe Van den Burgt. Een tegenslag was het onverwachts overlijden van clublid Piet Lambregts in 1922, hij werd slechts zestien jaar. Hier werd ook kracht uit geput, want dat jaar eindigde het elftal op de bovenste plaats. In oktober 1922 verhuisde de club opnieuw naar een flink terrein aan de weg naar Mierlo bij de molen van Van Stekelenburg. Intussen speelde men op echte 'Bulldogs' (schoenfabriek uit Tilburg) en in blauw-zwarte shirts. Ook deze locatie moest na acht jaar verlaten worden. De club stak het spoor over naar de Helmondse weg. Hier werd het veld van de voormalige rivaal 'De Roodborstjes' overgenomen. Deze voetbalvereniging werd na bijna twaalf jaar op 15 juni 1931 opgeheven. Het was een mooi gelegen veld omzoomd door diverse reclameborden. Die brachten ook extra

geld in het laatje. In 1937 werd opnieuw verhuisd in de richting van het spoor. Het nieuwe veld lag aan de Noord-Parallelweg bij voerman Van Houtum. Al die jaren, tot 1938, diende café Jan Saris als clubhuis.

Oude advertentie van café Saris, op deze plek is nu café-zaal De Koning gevestigd.

'RK' in de naamgeving van de club

Elke katholieke vereniging had een zogenaamde 'geestelijk adviseur'. *Eendracht* was altijd het motto van de vereniging. Als er dan tóch onenigheid ontstond, was de geestelijk adviseur de aangewezen persoon om te bemiddelen en de gemoederen tot bedaren te brengen. De eerste geestelijk adviseur was pastoor Strijbosch. Voetballen op zondag mocht, maar er diende wel rekening gehouden te worden met de vieringen in de kerk. Bij hoogtijdagen werd de aanvang van de wedstrijden dan vervroegd naar 13:00 uur zodat een kerkbezoek niets in de

weg stond. Ook werd er geld ingezameld voor de Houtse missionarissen in China. Daarvoor werden onder andere het jaarlijkse Missiefestijn, atletiekwedstrijden en veldlopen georganiseerd.

In 1952 had de club een klein probleem. Het veld bij het KJV-huis aan de Slegersstraat voldeed niet aan de minimale afmetingen die werden gesteld door de KNVB. Pastoor Van de Spijker bood de helpende hand door 1,5 meter grond af te staan aan de voetbalclub. Als tegenprestatie verplaatsten de voetballers hun training naar dinsdag, aangezien het 's woensdag 'Heilige Familie' was.

Kapelaan Van Lierop was tot 1969 de laatste geestelijk adviseur van de vereniging. Nadien kon men nog wel altijd een beroep doen op pastoor Van de Ven, die de club met raad en daad bijstond.

Winterslaap tijdens de oorlog

In oorlogstijd holde het ledenaantal achteruit. Verschillende leden werden in Duitsland te werk gesteld in het kader van de 'Arbeitseinsatz'. Ondanks verwoede pogingen van het bestuur was het tij niet meer te keren. Inmiddels speelde men op het zogenaamd 'Jonge Wacht-veld'. De Jonge Wacht was een katholieke jeugdbeweging in de trant van de verkenners. Het was gelegen achter het KJV-huis (Katholieke Jonge Vrouwenvereniging) aan de Slegersstraat. Tot overmaat van ramp werd dit speelveld in 1943 omgeploegd.

Het 1^e elftal werd in 1952 kampioen en promoveerde naar de vierde klasse.

Dit was de doodsteek voor de club. Besloten werd om voor onbepaalde tijd op non-actief te gaan. Alle bezittingen van de club werden verkocht. De honderd gulden die dat opleverde werd op een spaarrekening van de Boerenleenbank gezet.

Voortvarende start na de oorlog

Bij de nieuwe start in 1946 werd de contributie vastgesteld op 5 cent voor de junioren en 15 cent voor de senioren per week. Het ledental schommelde rond de 125 personen. Men kon wederom terecht op een terrein achter het KJV-huis aan de Slegersstraat. De oude verkennersblok hut deed dienst als kleedlokaal. De clubkleuren veranderden van blauw-zwart in blauw-wit.

Kampioenschap en promotie

In seizoen 1949-50 behaalden zowel het 1^e als het 2^e elftal het kampioenschap. Dit was voor het eerst in de geschiedenis van de club. Het was wel extra zuur dat geen van beiden promoveerde naar de hogere klasse. Dit gegeven gaf binnen de vereniging nogal wat strubbelingen. Maar in seizoen 1951-52 werd dit goedge maakt. Toen werd het 1^e elftal kampioen en promoveerde het naar de vierde klasse van de KNVB. Hoe uitbundig de inwoners van Mierlo-Hout meeleefden werd duidelijk bij thuiskomst. De voetbalploeg werd ter hoogte van houthandel Raaymakers onthaald door de fanfare en begeleid naar het clubhuis Unitas bij de kerk. Hier werd het elftal verwelkomt door vendelzwaaiër Karel Scheepers en het Houts Mannenkoor.

Uit z'n jasje gegroeid

De accommodatie aan de Slegersstraat werd diverse malen verbeterd. In 1951 kon er zelfs een lichtinstallatie in gebruik worden genomen. Het ledental bleef maar groeien, waardoor slechts één speelveld echt te weinig was. Er moest weer omgezien worden naar een nieuwe locatie. In augustus 1962 kon het nieuwe sportpark 'De Beemd' in gebruik worden genomen. Ook deze accommodatie moest diverse malen worden uitgebreid door de onstuimige groei van de club. Tegenwoordig is RKSv Mierlo-Hout, qua ledental, de grootste voetbalvereniging van Helmond.

De Blauwwitter uit 1953 en 1969.

Een echte familieclub met trouwe supporters

Al vanaf de oprichting staat RKSv bekend als een echte familieclub. In de begintijd hadden slechts een paar families een grote inbreng. Enkele namen zijn: Ketelaars, Wasser, Klaassen, Meulendijks en Van de Laar. Uit de laatstgenoemde familie kwam ook een van de trouwste supporters: Helmus van de Laar. Weer of geen weer en hoe ver ook, Helmus fietste er heen op zijn 'stalen ros'. Zijn manier van opstappen schijnt een bezienswaardigheid te zijn geweest: met zijn beide voeten achter op 't pinneke en dan floep op het zadel.

In de naoorlogse jaren had de club weer zo'n trouwe supporter van een andere roemrijke familie: Anneke van der Westerlo. Ze sloeg geen wedstrijd over, mede omdat de complete familie verslingerd was aan het voetbal. Anneke en Jan van der Westerlo (bijgenaamd

'Jan Voet') hadden een gezin van veertien kinderen. De tien zonen waren alle voetballers en de vier dochters kwamen hen aanmoedigen. Een bijzondere wedstrijd

vond plaats in 1953 toen vader Jan met zijn tien zonen, het opnam tegen de familie Bakens uit Asten. Van deze ontmoeting is onderstaande foto bewaard gebleven.

Familie-elftal Van de Westerlo: staande v.l.n.r. moeder Anneke (leidster), Theo, Jan, Antoon, Frits, Wim, Noud, Marinus; gehurkt; Jac, vader Jan (aanvoerder), Harry en Piet.